

Decizie nr. 9/ 4 aprilie 2016

Emitent: Înalta Curte de Casație și Justiție

Publicată în: Monitorul Oficial nr.400 din 26 mai 2016

Dosar nr. 507/1/2016

Iulia Cristina Tarcea	- vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție - președintele completului
Lavinia Curelea	- președintele Secției I civile
Roxana Popa	- președintele delegat al Secției a II-a civile
Ionel Barbă	- președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Florentin Sorin Drăguț	- judecător la Secția I civilă
Mihaela Paraschiv	- judecător la Secția I civilă
Romanița Ecaterina Vrînceanu	- judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae	- judecător la Secția I civilă
Aurelia Rusu	- judecător la Secția I civilă
Mărioara Isailă	- judecător la Secția II-a civilă
Veronica Magdalena Dănăilă	- judecător la Secția II-a civilă
Lucia Paulina Brehar	- judecător la Secția II-a civilă
Eugenia Voicheci	- judecător la Secția II-a civilă
Mirela Polițeanu	- judecător la Secția II-a civilă
Rodica Florica Voicu	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Angelica Denisa Stănișor	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Năstasie	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cezar Hîncu	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul Dosarului nr. 507/1/2016 a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Brașov - Secția I civilă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: modul de interpretare a dispozițiilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în sensul de a ști dacă acestea permit reprezentarea convențională a persoanelor juridice în fața instanțelor de judecată printr-un mandatar persoană juridică, inclusiv formularea cererii introductive de instanță printr-o astfel de persoană juridică, respectiv prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar au fost depuse hotărâri judecătorești în materia ce face obiectul sesizării, relevând o practică neunitară, precum și raportul întocmit de judecătorii-raportori. Se mai referă asupra faptului că raportul a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, și că nu s-au depus puncte de vedere.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,
deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Tribunalul Brașov - Secția I civilă a dispus, prin încheierea pronunțată în data de 7 ianuarie 2016 în Dosarul nr. 21.531/197/2015, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dezlege următoarea chestiune de drept: modul de interpretare a dispozițiilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în sensul de a ști dacă acestea permit reprezentarea convențională a persoanelor juridice în fața instanțelor de judecată printr-un mandatar persoană juridică, inclusiv formularea cererii introductive de instanță printr-o astfel de persoană juridică, respectiv prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă.

II. Expunerea succintă a procesului

2. Prin Încheierea pronunțată la data de 28 octombrie 2015 de Judecătoria Brașov în Dosarul nr. 21.531/197/2015 s-a admis excepția lipsei calității de reprezentant, invocată din oficiu, și a fost anulată cererea de investire cu formulă executorie formulată de petenta N.C.S.L. prin mandatar S.C. E.K.R. S.R.L., prin reprezentant legal, reținându-se, în esență, că o persoană juridică nu poate fi mandatar convențional al altei persoane juridice într-o cerere adresată instanței și că, deși i s-a pus în vedere petentei obligația semnării cererii de către reprezentantul său legal sau de consilierul său juridic, iar nu de cel al mandatarului convențional, aceasta nu s-a conformat, devenind incidente dispozițiile art. 82 din Codul de procedură civilă.

3. Împotriva acestei încheieri, în termen legal, a declarat apel petenta, solicitând schimbarea în tot a hotărârii instanței de fond și admiterea cererii de investire cu formulă executorie.

4. Prin Încheierea din 7 ianuarie 2016, Tribunalul Brașov, legal investit cu judecarea apelului, a dispus sesizarea din oficiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă.

5. Prin aceeași încheiere, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, s-a dispus și suspendarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

III. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

6. Prin Încheierea pronunțată la data de 7 ianuarie 2016 în Dosarul nr. 21.531/197/2015, Tribunalul Brașov - Secția I civilă a constatat admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de următoarele considerente:

a) existența unei cauze în curs de judecată în ultimă instanță, în condițiile în care cauza de față se află în faza apelului declarat împotriva Încheierii din data de 28 octombrie 2015 a Judecătoria Brașov, decizia ce urmează a fi pronunțată fiind definitivă;

b) cauza se află în competența legală a unui complet al Tribunalului Brașov investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, conform art. 95 pct. 2 din Codul de procedură civilă;

c) ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată:

Tribunalul Brașov a reținut că, deși, în cauză, de dezlegarea de principiu a dispozițiilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu depinde soluționarea raportului juridic dedus

judecății, acesta vizând investirea cu formulă executorie a unui contract de credit, sesizarea instanței supreme este admisibilă în baza dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care de modul de soluționare a acestei chestiuni de drept depinde soluționarea definitivă a cauzei, respectiv fondul apelului dedus judecății, cu luarea în considerare a specificului procedurii necontencioase care caracterizează cererea pendinte, conform art. 527 din Codul de procedură civilă, prin aceasta neurmărindu-se stabilirea unui drept potrivit față de o altă persoană;

d) o chestiune de drept cu caracter de noutate și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu fi făcut obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare:

Tribunalul a constatat ca fiind îndeplinită și această ultimă condiție, având în vedere că textul de lege ce se solicită a fi interpretat este conținut de un act normativ relativ recent intrat în vigoare, având un potențial mai mare de a conține probleme de drept noi, de natură a genera practică neunitară, cu toate că dificultatea sa nu este una serioasă.

A avut în vedere totodată că acest caracter de noutate nu s-a pierdut pe parcurs, nu a făcut obiectul unei jurisprudențe constante, nici al unui recurs în interesul legii sau al unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

IV. Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

7. Completul de judecată investit cu soluționarea apelului în Dosarul nr. 21.531/197/2015 al Tribunalului Brașov - Secția I civilă a opinat în sensul că textul de lege ce se solicită a fi interpretat de instanța supremă nu permite formularea cererii introductive de instanță în numele și interesul reclamantului/potentului persoană juridică de către un mandatar convențional persoană juridică și nici reprezentarea sa în instanță printr-o astfel de persoană juridică, respectiv prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă, scopul legiuitorului cu ocazia edictării legii fiind acela ca reprezentarea juridică, ce include toate formele sale de manifestare, să se facă prin consilierul juridic sau avocatul persoanei juridice reclamante.

V. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

8. În afara susținerilor făcute în cererea de apel, petenta nu a formulat un punct de vedere distinct cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării.

9. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, aceasta nu și-a exprimat punctul de vedere asupra chestiunii deduse judecății, așa cum prevăd dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

10. Jurisprudența Tribunalului Brașov: opinia majoritară este în sensul că dispozițiile art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu permit reprezentarea convențională a persoanelor juridice prin mandatar persoană juridică; există și o opinie minoritară, în sens contrar. S-au depus deciziile nr. 118/Ap din 22 ianuarie 2016, nr. 38/A/CC din 12 ianuarie 2016 și nr. 55/Ap din 18 ianuarie 2016.

11. Jurisprudența altor instanțe din țară: la nivel național nu există o practică unitară, opinia majoritară fiind în sensul că dispozițiile art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu permit reprezentarea convențională a persoanelor juridice în fața instanțelor de judecată printr-un mandatar persoană juridică, inclusiv formularea cererii introductive printr-un astfel de mandatar.

Potrivit opiniei minoritare, o persoană juridică poate fi mandatarul convențional al unei alte persoane juridice în fața instanței de judecată, inclusiv pentru formularea cererii introductive, invocându-se în acest sens: Decizia Curții Constituționale nr. 485 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 20 iulie 2015; faptul că părțile sunt libere

să încheie un contract de mandat prin care să decidă cine să le reprezinte interesele; că dispozițiile art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă urmăresc profesionalizarea reprezentării în instanță, nu instituirea unei incapacități de exercițiu pentru persoana juridică, regula fiind aceea a deplinei capacități de exercițiu.

12. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție - cauzele având ca obiect cererile de investire cu formulă executorie nu intră în competența materială a instanței supreme.

VII. Jurisprudența Curții Constituționale

13. În urma verificărilor efectuate se constată că instanța de contencios constituțional nu s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă. La data pronunțării prezentei decizii, pe rolul acesteia se află Dosarul nr. 93D/2016, în fază de raport, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a textului de lege ce face obiectul interpretării în cauza de față.

14. Curtea Constituțională a pronunțat însă Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014, prin care a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 13 alin. (2) teza a II-a, art. 83 alin. (3) și art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă, cu referire la mențiunile care decurg din obligativitatea formulării și susținerii cererii de recurs de către persoanele fizice prin avocat.

15. De asemenea, Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr. 485 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 20 iulie 2015, prin care a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 13 alin. (2) teza a II-a, art. 84 alin. (2), precum și art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă, cu referire la mențiunile care decurg din obligativitatea formulării și susținerii cererii de recurs de către persoanele juridice prin avocat sau consilier juridic.

16. Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare - Serviciul judiciar civil nu s-a verificat și nici nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

17. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă. Pe fond s-a concluzionat că dispoziția legală cu privire la care se solicită pronunțarea unei hotărâri prelabile nu poate fi interpretată decât în sensul limitării reprezentării convenționale a persoanelor juridice în fața instanțelor de judecată exclusiv prin avocat sau consilier juridic, doctrina în materie fiind unanimă în acest sens.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

ASUPRA ADMISIBILITĂȚII SESIZĂRII

18. Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a instituției juridice privind pronunțarea unei hotărâri prelabile reglementate de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

19. În privința obiectului și a condițiilor sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prelabile, legiuitorul, în cuprinsul articolului 519 din Codul de procedură civilă, instituie o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- cauza să fie soluționată în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

20. Primele trei condiții de admisibilitate sunt îndeplinite, întrucât litigiul în legătură cu care s-a formulat sesizarea este în curs de judecată, tribunalul investit cu soluționarea apelului urmează să soluționeze cauza în ultimă instanță, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești care, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, este definitivă, iar cauza care face obiectul judecării se află în competența legală a unui complet de judecată al tribunalului investit să soluționeze pricina.

21. De asemenea se constată că, în jurisprudența sa (Decizia nr. 1 din 18 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 20 ianuarie 2014, Decizia nr. 2 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 9 aprilie 2014, Decizia nr. 8 din 27 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015 etc.), Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut în mod constant că obiectul sesizării l-ar putea constitui atât o chestiune de drept material, cât și una de drept procedural, dacă, prin consecințele pe care le produc, interpretarea și aplicarea normei de drept au aptitudinea să determine soluționarea pe fond a cauzei, rezolvarea raportului de drept dedus judecării.

22. În speță, această condiție este îndeplinită, deoarece modul în care ar urma să fie interpretat și aplicat textul de lege cu privire la care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile influențează și soluția pe fond a cererii deduse judecării.

23. Este, de asemenea, îndeplinită și condiția caracterului de noutate a chestiunii de drept, conținută într-un act normativ recent și asupra căreia instanța supremă nu a statuat în niciunul din modurile prevăzute de lege.

24. Examinând sesizarea, punctele de vedere și argumentele exprimate de instanțele naționale, care prefigurează existența unei practici neunitare cu privire la interpretarea și aplicarea textului de lege în discuție, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept apreciază chestiunea de drept supusă dezbaterii ca fiind una veritabilă, existând o dificultate reală de interpretare, care necesită o rezolvare de principiu pe calea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

ASUPRA FONDULUI SESIZĂRII

25. Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că dispoziția legală cu privire la care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile nu poate fi interpretată decât în sensul limitării reprezentării convenționale a persoanelor juridice în fața instanțelor de judecată exclusiv prin avocat sau consilier juridic, doctrina în materie fiind unanimă în acest sens.

26. Soluția legislativă conținută în art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu este întru totul nouă, ci constituie particularizarea unei soluții de principiu statuate în sistemul nostru juridic anterior intrării în vigoare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată (2), cu modificările ulterioare, cu privire la problema admisibilității desfășurării de către societăți a activităților de consultanță, asistență și reprezentare juridică. În acest sens, prin

Decizia nr. XXII din 12 iunie 2006, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secțiunile Unite în soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 936 din 20 noiembrie 2006, s-a stabilit că: "cererile de autorizare a constituirii și de înmatriculare a societăților comerciale de consultanță, asistență și reprezentare juridică sunt inadmisibile".

27. În considerentele acestei decizii s-a reținut că activitățile juridice de consultanță, de reprezentare și asistență juridică, precum și de redactare de acte juridice, inclusiv a acțiunilor introductive în instanță, cu posibilitatea atestării identității părților, a conținutului și a datei actelor, apărarea și reprezentarea cu mijloace juridice a drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor fizice și juridice, în raporturile cu autoritățile publice, cu instituțiile și cu orice persoană română sau străină, constituie, după caz, activități specifice profesiei de avocat, reglementate în art. 3 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată (2), cu modificările ulterioare, profesiei de notar public [art. 8, 9 și 10 din Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995, republicată (3)] sau celei de executor judecătoresc (art. 7 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată, cu modificările și completările ulterioare).

28. De asemenea, anumite activități juridice, cum sunt cele de reprezentare juridică, de redactare a unor acte juridice, de formulare de acțiuni, de exercitare și motivare a căilor de atac, pot fi îndeplinite de consilierii juridici, dar prestarea unor astfel de activități le este permisă numai în condițiile reglementate prin art. 1 - 4 din Legea nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, cu completările ulterioare, adică în calitatea lor de funcționari publici sau de angajați, cu contract individual de muncă, la o persoană juridică de drept public sau privat.

29. Având în vedere că activitățile menționate nu se încadrează în categoria faptelor de comerț, prin raportare la dispozițiile art. 3 și 4 din Codul comercial (în vigoare la data pronunțării deciziei în interesul legii), Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că acestea nu pot fi exercitate de societăți constituite cu un asemenea obiect, cererile de autorizare a constituirii și de înmatriculare a unor astfel de societăți fiind inadmisibile.

30. Raționamentul cuprins în considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 485 din 23 iunie 2015, prin care s-a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 13 alin. (2) teza a II-a, art. 84 alin. (2), precum și art. 486 alin. (3) din Codul de procedură civilă, cu referire la mențiunile care decurg din obligativitatea formulării și susținerii cererii de recurs de către persoanele juridice prin avocat sau consilier juridic, nu poate fi aplicat *mutatis mutandis* în privința prevederilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, deoarece, în acest din urmă caz, textul privește exclusiv limitarea reprezentării convenționale a persoanei juridice în fața instanței de judecată, fără a afecta regimul juridic al reprezentării legale și fără a transforma obligația reprezentării și asistării prin consilier juridic sau avocat într-o condiție de admisibilitate a acțiunii sau într-o piedică în calea accesului la justiție.

31. În acest sens, art. 209 alin. (1) din Codul civil prevede că persoana juridică își exercită drepturile și își îndeplinește obligațiile prin organele sale de administrare, de la data constituirii lor. În lipsa organelor de administrare, până la data constituirii acestora, exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor care privesc persoana juridică se fac de către fondatori ori de către persoanele fizice sau persoanele juridice desemnate în acest scop, așa cum prevede art. 210 alin. (1) din Codul civil.

32. Întrucât limitarea prevăzută de art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă intervine numai în situația în care persoana juridică optează pentru reprezentare convențională în fața instanței, caz în care își poate alege reprezentantul doar dintre categoriile prevăzute de textul menționat, rezultă că, în lipsa reprezentării convenționale, drepturile procesuale ale persoanei juridice pot fi exercitate prin reprezentantul legal.

33. Contractul de mandat încheiat între două persoane juridice produce efecte doar în planul dreptului material, nu și în planul dreptului procesual, guvernând, în materia reprezentării, de norme legale imperative.

34. Folosirea adverbului "numai" din textul art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă subliniază exclusivitatea modalității de reprezentare convențională a persoanelor juridice în fața instanțelor, ce poate fi realizată doar de cele două categorii de reprezentanți nominalizați de text. Această concluzie reiese și din sintagma "în condițiile legii", care face trimitere la legile ce reglementează profesiile de consilier juridic și avocat.

35. Activitatea de reprezentare convențională în fața instanțelor de judecată este o activitate necomercială, rezervată prin lege avocaților și consilierilor juridici. Or, dacă s-ar agreea ideea ca o persoană juridică să fie reprezentată de o altă persoană juridică, s-ar ajunge la concluzia, de neacceptat, că reprezentarea în sine ar putea constitui obiect de activitate al mandatarului.

36. Având în vedere caracterul imperativ al normei de procedură, interpretarea potrivit căreia persoana juridică ar putea fi reprezentată în fața instanței printr-o altă persoană juridică, inclusiv sub aspectul formulării cererii de chemare în judecată, este lipsită de fundament legal.

37. De asemenea nu poate fi primită nici interpretarea potrivit căreia cererea de chemare în judecată ar putea fi formulată și semnată de consilierul juridic sau avocatul persoanei juridice mandatare, deoarece art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă are în vedere consilierul juridic sau avocatul angajat de parte, și nu de reprezentantul convențional.

38. În ce măsură soluția legislativă conținută în 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă este de natură a încălca dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare (astfel cum se susține în motivarea apelului ce formează obiectul judecării în cauza în care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile) constituie o problemă de constituționalitate care nu poate fi rezolvată în cadrul mecanismului reglementat de art. 519 - 521 din Codul de procedură civilă. Fiind investită în apel cu argumente ce vizează neconstituționalitatea prevederilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța ar fi trebuit să analizeze posibilitatea sesizării instanței de contencios constituțional, singura competentă să se pronunțe cu privire la contrarietatea art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă în raport cu Legea fundamentală.

39. Investit cu o cauză similară, Tribunalul Bacău - Secția a II-a, prin Încheierea din 15 decembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 11.247/180/2015, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, dosarul fiind în curs de soluționare.

40. În ceea ce privește invocarea în motivarea apelului declarat de mandatar a prevederilor art. 810 din Codul civil, potrivit cărora "administratorul poate sta în justiție pentru orice cerere sau acțiune referitoare la administrarea bunurilor și poate interveni în orice cerere sau acțiune având drept obiect bunurile administrate", se constată că din actul de sesizare nu rezultă că soluționarea pe fond a cauzei ar depinde de modul de interpretare a acestui text legal, nefiind astfel întrunită una dintre condițiile de admisibilitate a sesizării.

41. Astfel, atât prin Încheierea din 28 octombrie 2015 a Judecătorei Brașov, prin care s-a anulat cererea de investire cu formulă executorie, precum și prin Încheierea din 7 ianuarie 2016 a Tribunalului Brașov - Secția I civilă, prin care s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea chestiunii de drept, instanțele au calificat raportul juridic existent între S.C. E.K.R. SRL și creditoarea N.C.S.L. ca fiind unul de mandat, nu un raport juridic născut dintr-o convenție de administrare a bunurilor altuia, supus prevederilor titlului V "Administrarea bunurilor altuia" din cartea a III-a "Despre bunuri" a Codului civil.

42. În cadrul procedurii prevăzute de art. 519 - 521 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nu poate cenzura temeinicia acestei calificări (care ar presupune efectuarea unor verificări de fapt și analizarea probatoriului administrat în cauză), deoarece altfel s-ar transforma în instanță de

control judiciar, contrar scopului și limitelor procedurii care reglementează pronunțarea hotărârii prealabile, axată exclusiv pe "dezlegarea unor chestiuni de drept".

43. În măsura în care situația concretă din speță va releva existența în cauză a unui raport juridic de administrare a bunurilor altuia, instituția reprezentării nu mai este guvernată de prevederile art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care constituie norma generală în materia reprezentării convenționale în fața instanțelor de judecată a persoanei juridice, ci de dispozițiile speciale ale art. 810 din Codul civil, care instituie un caz de reprezentare legală, conferind administratorului dreptul de a sta în justiție pentru orice cerere sau acțiune referitoare la administrarea bunurilor altuia.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Tribunalul Brașov - Secția I civilă în Dosarul nr. 21.531/197/2015 și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cererea de chemare în judecată și reprezentarea convențională a persoanei juridice în fața instanțelor de judecată nu se pot face prin mandatar persoană juridică, nici prin consilierul juridic sau avocatul acesteia din urmă.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 4 aprilie 2016.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

IULIA CRISTINA TARCEA

Magistrat-asistent,

Elena Adriana Stamatescu